

1745

2. Beh. af Forsl. t. Finantslov for Finantsaaret 1879—80.

1746

det skulde anvendes, horte fra Folkerepresentationen, af et vist lille Samfund af Medborgere i Kjøbenhavn. Men det er just heller ikke i Egenskab af Vidraggydende, jeg har talt, skjøndt jeg ligeoverfor det ærede Medlem forbeholder mig Ret til at gjøre det; men jeg har talt som Folkerepræsentant angaaende en national Eiendom, „Fædrelandets skønneste Mindesmærke“, som det er blevet sagt med Rette af Frederik den 7de, paraferet af hans Ministre, og fra Kultusministeren sendt ud til Geistligheden og Lærerne og mange Andre, for at det kunde komme til Alles Kundskab rundt omkring i Landet. Jeg taler som Folkerepræsentant om dette stolte Mindesmærke, der maaste er det smukkeste ikke blot i Norden, men i mange andre Lande; dertil er jeg berettiget, og jeg lader mig ikke ved høie Talemaader af det ærede Medlem om Pengenes Verdi og om Gavernes overordentlige Betydning for Fædrelandets skønneste Mindesmærke berøve min Ret til at tale om det Spørgsmaal — saa kan det ærede Medlem finde det saa „smaaligt“, han vil. Ligeoverfor den private Mand siger jeg: Al Vre! Jeg taler om Sagen i dens Umindelighed, og jeg staa da ved, hvad jeg her i Betænkningen har skrevet, og jeg siger da: 400,000 Kr. ligeoverfor Spørgsmaalet, om Lovgivningsmagtens konstitutionelle Ret er kranstet i dette Spørgsmaal — hvad er saa størst, og hvem ser størst paa denne Sag, enten den, der staa paa de konstitutionelle Retskrav, eller den, der staa paa Pengenes Magt og Rettiens Kranstelse? Det lade vi staa; jeg skal ikke komme dybere ind derpaa; jeg overlader det til de Herrer; de maa godt staa paa det One, de maa godt have denne mageløse Fornemmelse af de Hundredetusinders Verdi, men jeg lader mig ikke bestikke, men holder paa Retten, paa den konstitutionelle Besjælfelse, selv om nogle Hundredetusinde Kroner gaa i Løbet. Og saa kommer jeg til det Nationale. Naar man nu veed, med hvilken Kjærlighed Folket omsluttede den Tanke at bygge Frederik den 7des Hus op og veed, at det er bygget op væsentlig ved Folkets Bidrag, tildels ogsaa ved Bevillinger herfra — thi herfra er ikke Noget blevet negtet; de Bevillinger, man har forlangt, har man faaet — altsaa bygget op, siger jeg, væsentlig ved Folkets Bidrag gennem de brugte Former, dels ved private Gaver, dels paa anden Maade — at enkelte Medborgere have gjort sig særlig fortjente ved særlig store Gaver forandrer ikke Sagen eller giver dem nogen særlig Ret over for det

konstitutionelle og nationale Spørgsmaal i dette Tilfælde — naar man nu veed dette, og der saa overfor dette Hus reises det Spørgsmaal: Hvorledes skal dette Huses fremtidige Skjæbne være, saa svarer man os: Det vedkommer slet ikke Folket gennem dets Repræsentation! Det er nok Statens Eiendom, det er vel ikke „Civillistens skønneste Mindesmærke“, men „Fædrelandets skønneste Mindesmærke“, men det kommer ikke Folket ved, det afgjøre vi med Videnskaberens Selskab, med Carlsbergfondens Bestyrelse og Høffet og Museumsdirektøren og Statsraad Melbahl, det afgjøre vi underhaanden og bestemme for al Fremtid: Saadan skal det være, thi hvad kommer det Rigsdagen ved! Endelig siger man: Det er smaaligt af mig og mine Meningsfæller, altsaa af os Mindretallet, at vi her have bragt dette Spørgsmaal paa Bane, at vi her have draget det frem i dets Belysning — smaaligt overfor den Kjendægjerning, at det ærede Medlem kan paavise os, at en enkelt Mand har haat Cone og Willie til at være saa gavmild! Om det nu imidlertid er Hundredetusinde, Dre eller Hundredetusinde Kroner, rører mig ikke det Allermindste i dette Forhold. Spørgsmaalet om Pengene overfor dette Princip er mig fuldstændig underordnet; saa maa det ærede Medlem for mig se saa høit paa det, som han vil, og mene, at jeg ser smaaligt paa det. Jeg siger, at skulle vi og vore Efterkommere glæde os ved at se paa dette nationalhistoriske Mindesmærke, saa skal det ikke være Kapitain Sakobens nationalhistoriske Museum, som findes i dette Fædrelandets skønneste Mindesmærke, men saa skal det være Nationens nationalhistoriske Museum, som findes deri, men saaledes er det ikke blevet, fordi man har bestemt alt dette uden Repræsentationens Medvirkning. Jeg hører ikke til dem, der sælger min Fortiespødselset for en Ret Linds. Det, som min nationale Følelse kræver, sælger jeg ikke af Hensyn til Penge. Saaledes staa vi, som udgjøre Mindretallet, og saa maa man gjerne behage at kalde det smaaligt. Nu siger man: I vilde ikke give disse Penge, I gav ikke. Noget til Theatret. Jeg skal nu lade staa den, hvorledes det hænger sammen med Guldbaasen, den polytekniske Lærestanstalt og den nye Museumsbygning. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem veed, at der virkelig var en Guldbaas berneede i Waldemars Dage, eller om det er et nyt Paafund, men i hvilken Forbindelse staa det med vor Følelse med Hensyn til Fædrelandets skønneste Mindesmærker? Hvad har den nye polytekniske Lærestalts